

Libris.RO

Respect pentru dame

LEWIS CARROLL

**ALICE
ÎN ȚARA MINUNILOR**

Traducere: GEORGE HUZUM

Editura ASTRO

Capitolul 1 În vizuina Iepurelui.....	3
Capitolul 2 Balta de lacrimi.....	12
Capitolul 3 O comisie atletică și o poveste-n coadă lungă.....	22
Capitolul 4 Iepurele trimite un Bill-ețel.....	30
Capitolul 5 Povețele Omidei.....	45
Capitolul 6 Purcel și Piper.....	51
Capitolul 7 Ceaiul nebunilor.....	64
Capitolul 8 Terenul de cricket al Reginei.....	76
Capitolul 9 Povestea Falsei Țestoase.....	88
Capitolul 10 Cadrilul Homarului.....	98

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 11

Cine a furat prăjiturile?.....109

Capitolul 12

Mărturia lui Alice.....119

Capitolul 1 În vizuina Iepurelui

Alice începuse să se plătisească de când stătea lângă sora ei pe băncuță, neavând nimic de făcut. O dată, de două ori își mută privirea în cartea pe care sora sa o citea, dar neavând poze sau dialoguri renunță repede și la asta. „La ce bun aşa carte?“ se întrebă Alice.

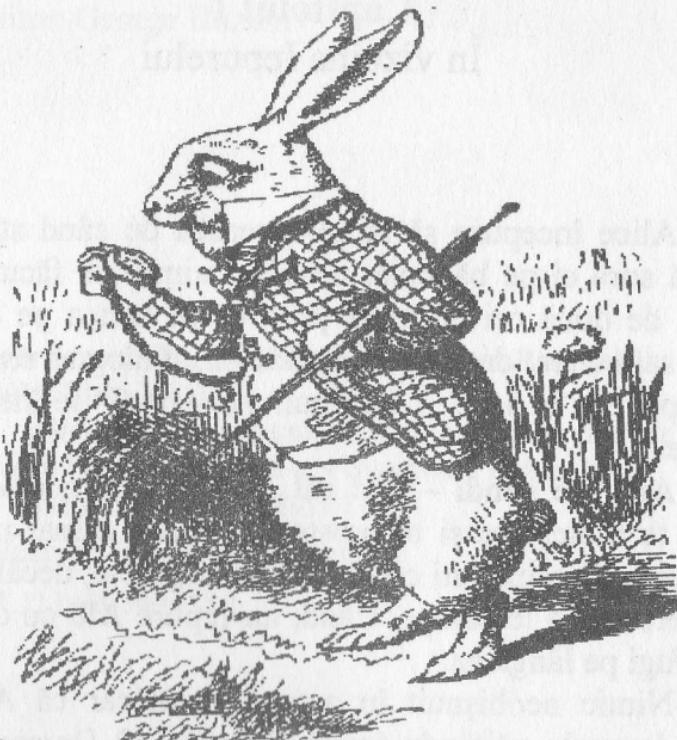
Apoi se gândi – atât cât se poate pe o căldură care te moleștește și te prostește – dacă e mai mare plăcerea de a împlete coronițe de margarete, decât neplăcerea de a le culege. Când, un Iepure Alb cu ochii roz fugi pe lângă ea.

Nimic neobișnuit în asta, nici măcar că Alice auzi Iepurele văitându-se: *O Doamne, O Doamne, e foarte târziu!*

După câteva clipe își dădu seama că ar fi trebuit să se mire, dar în acel moment totul părea firesc.

Iepurele scoase din buzunarul fracului un ceas, îl privi și apoi o luă la fugă. Surprinsă de ceea ce vedea – căci până acum nu văzuse în viață ei un iepure îmbrăcat în frac și mai ales purtând un ceas – și arzând de curiozitate, merse după el. Îl văzu întrând în vizuina sa mare de sub gard. Fără să mai stea pe gânduri, îl urmă, dar nu se gândi cum avea să mai iasă ea de acolo.

Fetița se trezi într-un tunel, apoi alunecă brusc pe un tobogan și simți deodată cum se afundă.

Ori ea cădea prea încet, ori fundătura era foarte adâncă, încât avu timp să se gândească la ce se întâmpla. Prima oară se uită în jos, dar era prea întuneric să vadă ceva, apoi pe lateralul fundăturii văzu rafturi cu cărți și dulapuri, ici și colo observă hărți și poze. În cădere șterpeli de pe unul din rafturi un borcan pe care scria: „Gem de portocale“, dar care, spredezamăgirea ei era gol. Se gândi să-l arunce dar nu o făcu; ca să nu lovească pe cineva care s-ar fi putut afla jos, reuși să-l plaseze într-un alt raft gol, tot în cădere.

„Ei bine, gândi Alice, după o aşa cădere, o să mi se pară un flecușteț să mă mai dau pe balustradă! De

aceea nu am să mai spun nimic, doar dacă aş cădea direct de pe acoperiș.“

Şi tot aluneca în jos, în jos, în jos.

„Oare căderea asta are să se sfârşească vreodată? Mă întreb câte mile am tot căzut până acum? se întrebă cu voce tare. Mai mult ca sigur că mă apropii de centrul pământului. După socoteala mea ar fi cam patru mii de mile în jos.“

Alice învăţase despre aceste lucruri la şcoală. Chiar dacă nu avea de ce se făli cu acestea şi chiar dacă nu era nimeni împrejur să o audă, îi plăcea mereu să repete: „cam la ce latitudine şi longitudine am ajuns?“

Cu toate că nu avea habar ce înseamnă latitudine şi longitudine, erau nişte cuvinte foarte drăguţe, ce meritau rostite mereu.

Iar acum se întreba:

„Ce-ar fi să cad prin mijlocul pământului? Ce nostrim ar fi să ies afară printre picioarele celor care merg cu capul în jos!

Nesuferiţii , cred că aşa se numesc ei (mai bine că nu era nimeni să o audă, căci nu era un cuvânt potrivit) totuşi ar trebui să-i întreb cum se numeşte ţara lor. Oare Australia, oare Noua Zeelandă? Se închipui făcând o plecăciune, căzând prin tunel.

Voi aţi putea face ori crede aşa ceva? Iar ei au să-şi închipuie că sunt o fetiţă neştuitoare că întreb asta!

Nu, nu am să întreb, poate voi găsi scris acolo jos cum se cheamă această ţară.“

În jos, în jos, în jos. Alice tot aluneca...

Nemaiavând ce face, începu iarăşi să vorbească.

Respect pentru Lui Dinah cred că-i voi lipsi la noapte! (Dinah era pisica lui Alice). Sper să nu uite toți să îi pună lapte în farfurioara ei, la ora 5.

„Dinah, draga mea pisică, ce bine ar fi fost să fii cu mine acum, nu sunt șoareci în tunel, dar ai fi putut prinde un liliac, să știi că e foarte asemănător cu un șoricel.“

Începu să o fure somnul întrebându-se în vis.

Pisicile mănâncă lileici? Pisicile mănâncă lileici?
Și câteodată:

„Lilecii mănâncă pisici?“ Și pentru că, vedeți dumneavoastră, nu putu răspunde la nici una din întrebări, nu conta nici ce întreba de fapt.

Tot în cădere, somnolentă, începu să viseze că plimbându-se cu Dinah, o întrebă:

„— Zi-mi Dinah, te rog, adevărul, ai mâncat vreodata un liliac?“

Când deodată *buf*, *poc*, căzu grămadă peste niște crengi și frunze, oprindu-se din alunecare.

Alice nu era rănită, se ridică imediat, se uită în sus dar nu văzu nimic; întuneric și iar întuneric. În schimb, înaintea ei era doar un corridor lung pe care alerga Iepurele Alb. Nu era timp de pierdut, fugi după el și îl ajunse tocmai când dădea colțul, văicărindu-se:

— Pe favoriții și pe ochii mei dacă nu e târziu! Fiind în spatele lui, Alice coti aproape odată cu el și totuși în clipa următoare Iepurele nu se mai zări. Dar acum ea se găsea într-o sală mare, lungă și joasă, luminată cu lămpi din tavan. De jur împrejurul sălii erau uși — dar erau închise — iar Alice după ce le încercă pe toate, ajunse supărată în mijlocul sălii întrebându-se cum avea să iasă de acolo. Pe neașteptate

apără în față ei o măsuță cu totul din sticlă, chiar și cele trei picioare, iar pe măsuță o cheiță din aur.

Dar vai! Ori broaștele ușilor erau prea mari, ori cheiță prea mică, oricum ar fi fost, nu reuși să deschidă vreo ușă.

Totuși, la a doua plimbare prin sală, în spatele unei draperii pe care nu o observase, găsi o ușită; băgă cheiță de aur în broască și spre încântarea ei, aceasta se potrivi.

Alice deschise ușa și găsi un tunel nu mai mare decât o vizuină de șoarece. Se lungi pe jos și privi prin tunel; în capătul lui zări cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată. Cât i-ar plăcea și ei să iasă din întunecimea asta și să treacă dincolo, pe acele alei cu flori și fântâni! Dar cum să facă, pentru că nici măcar capul nu-i intră pe acea gaură? „Și chiar capul de mi-ar intra – gândi Alice – nu mi-ar fi de vreun folos căci am și umerii. Ce bine ar fi fost să mă pot lungi ca o lunetă, și cred că aş putea și asta dacă aş ști de unde să încep.“ Pentru că vedeți, după atâtea întâmplări neobișnuite, nimic nu era imposibil de făcut. Să stea lângă ușă, nu părea a fi decât o pierdere de timp, deci Alice se întoarse la măsuța de sticlă, crezând că va găsi o altă cheie, ori un manual de lungit oamenii ca o lunetă; dar de această dată găsi doar o sticlă – care sigur nu se afla acolo prima oară – iar în jurul gâtului sticlei un bilețel pe care scria: „BEA-MĂ!“, tipărit cu majuscule.

Era ușor să spui: „BEA-MĂ!“, dar isteață de Alice, nu avea să o facă aşa de repede.

„Nu, mai întâi o să văd dacă nu sunt semne cu OTRAVĂ“, își zise, știind câteva povești despre copiii care se arseseră sau care fuseseră mâncăți de monștrii și bestii, toate acestea pentru că nu au ținut cont de următoarele reguli simple: dacă apuci un clește înroșit în foc te vei arde, dacă îți tai un deget adânc cu cuțitul vei sângeră, sau dacă bei peste măsură din sticla pe care scrie OTRAVĂ, mai devreme sau mai târziu vei avea neplăceri.

Și totuși pe acea sticlă nu scria OTRAVĂ, aşa că Alice se hotărî să o guste. Era atât de bună – avea aromă de plăcintă cu cireșe, ananas, curcan prăjit, budincă și pâine unsă cu unt – încât se trezi foarte repede că o băuse pe toată.

Respect pentru „Ce senzație ciudată, spuse Alice, probabil că mă micșorez!“

Și chiar aşa se și întâmplă. Acum nu era mai mare de o palmă, avea înălțimea tocmai bună pentru a trece prin gaura de şobolan, drept în grădină.

Mai așteptă un pic să vadă dacă nu se micșorează, deși gândul că s-ar topi precum o lumânare, o sperie. „Mă întreb oare, cum e atunci? Cum arată flacără unei lumânări care se tot topește?“ Pentru că nu își amintea să mai fi văzut aşa ceva.

Nu se mai întâmplă nimic, aşa că, Alice se hotărî să treacă numai decât în grădina cea frumoasă. Dar văi! Ajungând la ușă și-a dat seama că uitase cheia de aur pe masă. Putea să o vadă clar pe dedesubt, dar acum era prea mică să mai ajungă la ea.

Încercă să se urce pe unul dintre picioare, dar alunecă mereu și după multe încercări nereușite, se așeză pe jos și începu să plângă.

„Degeaba plângi, degeaba plângi, se muștră singură Alice. Mai bine ai înceta imediat.“ De obicei își dădea sfaturi bune – rar le și urma – apoi se certă până își dădea singură lacrimile pe obraji; odată chiar se trase singură de urechi pentru că trișase la un joc de cricket, jucat tot împotriva ei însăși. Pentru că aşa era ea, ținea la faptul că în ea locuiau de fapt două ființe. Însă acum, degeaba mai pretindea că în ea sunt două ființe, căci abia dacă mai era loc pentru una singură.

Imediat îi căzură ochii pe o cutiuță din sticlă așezată sub masă, în care găsi o prăjitură, pe care scria frumos: „MĂNÂNCĂ-MĂ“.

„Păi să o mănânc atunci, căci dacă mă va face să cresc, voi ajunge la cheie, iar dacă voi deveni și mai

Rezervă pentru cămpionatul săptămânii
mică, voi trece direct pe sub ușă. Aşa că oricum nu-
mi pasă ce se va întâmpla.“

Puțin nedumerită, gustă din prăjitură ținându-și
mâna pe cap pentru a vedea cât crește. Dar rămase
surprinsă văzând că nu se întâmplă nimic. De fapt
este normal pentru un om care mănâncă o prăjitură,
dar de acum lui Alice normalul ajunse să i se pară
prostesc și mult prea lipsit de interes.

Aşa că se puse pe fapte mari și mânca toată
prăjitura.

Capitolul 2 Balta de lacrimi

„Cât de ciudat e totul, țipă Alice – atât de surprinsă era, încât uitase să vorbească – acum mă lungesc precum cea mai mare lunetă din lume!“

„Adio picioare!“

Privind în jos ele aproape nu se mai vedea, atât de mult se depărtaseră.

„Of, bietele de voi, oare cine o să vă mai pună ciorapii, oare cine o să vă mai încalțe? Eu cu siguranță nu voi mai putea. Va trebui să vă descurcați singure căci eu voi fi departe de voi; dar totuși trebuie să fiu drăguță cu ele – se gândi Alice –, căci poate nu vor mai vrea să mă poarte unde doresc eu să merg. Le voi lua cizmulițe noi la fiecare Crăciun de acum încolo.“

Se gândi totuși cum va face acest lucru.

„Le voi pune la poștă. Ce drăguț ar fi să să trimite cadouri pentru propriile mele picioare! Și ce adresă să trec?“

*Domnului
Picior Drept al meu
Lângă șemineu
Pe covoraș
Cu drag de la Alice.*

„Vai, dar ce tâmpenii îmi mai trec prin cap!“

Și tocmai cu acel cap se pomeni atingând tavoul, deja crescuse cam de nouă picioare, acum luase cheia de aur și fugise spre ușița ce dădea în grădină.